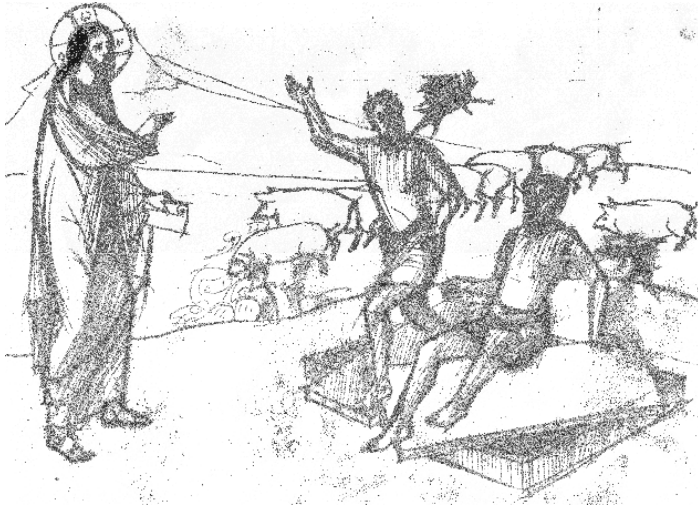

Credința și fapta

Foaie duminicală a parohiei "Toma Cozma"

Duminica a cincea după Rusalii

Grafică realizată de Miruna Ioana Nicolaev

Evangelhia duminicii (Matei VIII, 28-34; IX, 1)

VIII

28. Și trecând El dincolo, în ținutul Gadarenilor, L-au întâmpinat doi demonizați, care ieșeau din morminte, foarte cumpliți, încât nimeni nu putea să treacă pe calea aceea.

29. Și iată, au început să strige și să zică: Ce ai Tu cu noi, Iisuse, Fiul lui Dumnezeu ? Ai venit aici mai înainte de vreme ca să ne chinuiești ?

30. Departe de ei era o turmă mare de porci, păscând.

31. Iar demonii Îl rugau, zicând: Dacă ne scoți afară, trimite-ne în turma de porci.

32. Și El le-a zis: Duceți-vă. Iară ei, ieșind, s-au dus în turma de porci. Și iată, toată turma s-a aruncat de pe țârm în mare și a pierit în apă.

33. Iar păzitorii au fugit și, ducându-se în cetate, au spus toate cele întâmplare cu demonizații.

34. Și iată toată cetatea a ieșit în întâmpinarea lui Iisus și, văzându-L, L-au rugat să treacă din hotarele lor.

IX

1. Intrând în corabie, Iisus a trecut și a venit în cetatea Sa.

Tălcuire la Evangelhia zilei

De unde vin ispitele

- Arhim . Teofil Părăian -

Cuvintele acestea din Sfânta Evanghelie pe care le puteți citi și voi singuri, ne arată că diavolul este ispititor, dar ne arată și aceea că omul trebuie să fie împotrivor. Și dacă omul este întărit în bine, nu-l poate povârni nimeni spre rău. Ne mai arată apoi că împotriva gândurilor rele putem să stăm numai cu gândurile cele bune. Avem gânduri bune, înlăturăm cu ele gândurile cele rele. Voi știți cuvântul românesc care zice: „cui, cu cui se socate”. Aceasta merge tare bine la gânduri: „Gând, cu gând se scote”. Nu poți scote un gând rău, decât cu un gând bun. Dacă n-ai gânduri bune, cresc în tine gândurile rele. Și atunci ispita își urmează cursul, și de la gând ajungi la privire nepotrivită, de la privire nepotrivită la cuvânt nepotrivit și apoi la faptă.

A fost întrebat Cuviosul Pimeen cum se răsplătește răul cu rău iar și a răspuns acesta: *Răul cu rău se răsplătește mai întâi în gând, apoi în privire, adică te uiți urât la acela care ți-a făcut vreun rău, apoi în cuvânt, îi zici un cuvânt sau chiar zece în loc de unul, și apoi ajungi la faptă*. Dar, zice Cuviosul Pimen: „*Dacă tai gândul cel rău, la cealaltă nu mai ajungi. Nu mai ajungi nici la privire urâtă, nici la cuvânt nepotrivit, nici la fapta cea rea*”. Nu ajungi pentru că ai tăiat rădăcina răului, ai tăiat gândul cel rău și aceasta este împotrivirea cea mai de căpetenie pe care trebuie să o facă omul ca să scape de ispite.

Dar, iubiți credindicoși, ați putea zice: este drept că în Sfânta Evanghelie se spune că diavolu-i ispititor, este rău și vrea să ne povârnească spre rău; e drept că se scoate gând rău cu gând bun, dar ni se mai spune în Sfânta Evanghelie – tot Domnul Hristos a spus – că „*Din inima omului pornesc cele rele, cugetele cele rele, desfrânările, hoțiile, omorurile, preacurviile, poftele de înavuțire, vicleniile, înșelăciune, necumpătarea, pizma, hula, trufia și ușurătatea*” (Marcu 7, 21-22). Și toate acestea spucă pe om. Să luăm aminte !

Ce pornesc din inima omului ? Întâi și întâi cugetele cele rele, nu zice că ispititorul aduce omului cuvânt sau gând de ispitire, ci zice că din inima omului pornesc. Acum cum e ? Vine de la diavolul ori vine din inimă ispita ? Să băgăm de seamă! Vine și de la diavolul, dar și din noi.

(continuare în pagina 3)

Un mod „nou” de posedare diabolică: drogul

Evanghelia de astăzi – Vindecarea celor doi demonizați din Ținutul Gadarei ne dovedește încă o dată, deși nu ne-am fi dorit, că prezența răului în jurul nostru este una cât se poate de reală și greu – dar nu imposibil - de stăvilit. Răul și cursele diavolești pot lua forme dintre cele mai diverse, dar în numărul acesta ne vom opri la una dintre ele: *consumul de droguri*. Un exemplu clar în acest sens este cazul lui Carmen, prezentat de ea însăși într-o scrisoare trimisă parohiei noastre. După un lung și anevoios tratament, cu o admirabilă angajare a familiei (părinții și frații), a reușit să scape – sperăm, definitiv – de cumplita robie în care o aruncase consumul de droguri. Redăm scrisoarea adresată de Carmen la ieșirea din spital (24 martie 2003) :

“Se arată semnele primăverii la Vurpăr. In jur totul prinde viață. Câțiva ghiocei firavi îndrăznesc să-și croiască drum de sub ultimele urme de zăpadă. Soarele salută vesel primele fire de iarbă și primii muguri apăruți răzleț pe crengile încă stinghere și golașe ale copacilor. Natura a renăscut. Nimic special, același ciclu al anotimpurilor care se repetă de când Dumnezeu a creat lumea. Dar pentru mine totul e nou și minunat. Pentru că este și primăvara ființei mele, este anotimpul întoarcerilor spre ceea ce îmi va fi dat să aud și să văd în viitor. Da, acesta este adevărul: acum am un VIITOR!

*Și ce a fost? Au fost ani...în care am uitat de mine, de cei din jur, de Dumnezeu...Ani în care singurul meu prieten era medicamentul. Totul a început cu dureri foarte mari, resimțite și mai acut cu trecerea timpului...așa am apelat la prima pastilă. Apoi au urmat celelalte și dependența m-a prins în capcana ei. Necazurile zilnice, mai mult sau mai puțin importante, singurătatea, neînțelegerile, lipsa de afecțiune – toate m-au dus spre aceeași destinație: **substanța**. Uitam de mine, uitam de cei din jur, uitam că trăiesc (de fapt nu mai simțeam fiorii pe care ți-i dau viața), dar nu uitam să consum. Prinsă în caruselul dependenței nu mai vedeam supărarea și dezaprobarea din privirile celor din familie, colegilor, prietenilor. Nu simțeam degradarea ce mă cuprindea puțin câte puțin, nu vedeam (sau nu vroiam să văd) că mă apropiam de marginea prăpastiei. Atunci când nimeni nu mai dorea să mă asculte, deși aveam atâtea de spus, când soțul și rudele mă detestau, când prietenii mă evitau, atunci mi-am dat seama că sunt cu adevărat singură și nimeni nu credea cât de devastatoare era singurătatea mea. Dar continuam să cred că singura soluție era **pastila**. Nu făceam decât să mă afund și*

*mai mult în mlaștina **dependenței**. Viața mea devenise un lung dans pe nisipuri mișcătoare.*

*Așa au fost ultimii...ani în care nu am mai știut ce înseamnă Sărbătoarea Paștelui...de fapt...nu mai știam de nici o sărbătoare. Paște, Crăciun, zi obișnuită – pentru mine erau la fel. Zile întunecate, pline de amărăciune, guvernate de neliniște și teamă, agitație pentru procurarea drogului, un lung șir de minciuni interminabile pentru a nu fi prinsă, pentru a putea obține ce-mi doream...un drum ocolit dar sigur spre **MOARTE**. Intr-un cuvânt: **COȘMAR!** Sau poate am fost mai aproape de **INFERN** decât am vrut să cred vreodată.*

*INVIEREA DOMNULUI adeverește biruința Sa asupra păcatului, asupra morții. El este și voi rămâne Biruitorul de pe Golgota. EU sunt și voi rămâne învingătoarea de la Vurpăr. Ce am învins? Șarpele lung, înveninat al dependenței, am învins **MOARTEA** și am câștigat o nouă **VIAȚĂ**. Dumnezeu și cei de aici mi-au mai dat o șansă...au făcut ca Sărbătoarea Paștelui să însemne pentru mine nu numai Invierea lui Iisus, ci și revenirea mea la viață. An după an voi sărbători Invierea Lui dar și a **MEA**, an după an voi mulțumi pentru liniștea și viața pe care am primit-o, mă voi ruga pentru ca anul următor să pot spune tare și răspicat de Paște: “Eu sunt abstinentă!” și voi continua să merg pe drumul cu sușurile și coborâșurile inerente ale vieții, dar mult mai bun și mai sigur decât drumul pavat cu iluzii și speranțe deșarte pe care o cotisem atunci când **MOARTEA=DROG** devenise călăuza mea.*

E martie...e Invierea lui Iisus.Vouă, celor care citiți aceste rânduri, vă doresc să vă bucurați alături de cei dragi de viața pe care v-a dat-o Dumnezeu. Eu sigur mă voi bucura de regăsirea drumului cel drept și voi profita din plin de această șansă care mi s-a dat. Acum sunt și voi rămâne abstinentă! Acum trăiesc!

Așa să-mi ajute Dumnezeu!”

Există milioane de oameni care recurg la droguri distrugându-și sănătatea și bunăstarea, punându-și în pericol șansele pentru o viață sănătoasă și fericită. Familia suferă și ea, lipsită de armonie și îndurerată să fie martorul distrugerii celui iubit. De aceea vă propunem o discuție deschisă și directă despre droguri. Nu vrem să dăm lecții, vrem doar să fim siguri că am spus întreaga “poveste” despre ele. Când vine vorba despre droguri, domină confuzia și informațiile greșite, grefate pe situații și lucruri care de obicei nu se spun. Nu există droguri puternice sau ușoare, bune sau rele; nu pot fi arătate decât efectele lor devastatoare.

Te poți feri de droguri dacă ai grijă când îți faci prieteni, dacă te înveți să spui NU, dovedind că

Din tâlcuirea Sfintei Evanghelii

Arhim. Teofil Părăian – continuare din pag. 1

știi să-ți susții punctul de vedere, dacă te gândești de două ori înainte de a accepta diferite propuneri, dacă devii conștient că "bărbăția" nu constă în cantitatea de alcool consumată sau în varietatea de droguri încercate. Cel mai important lucru pe care îl poate face un părinte este să fie un model pentru copilul său. Discuțiile sincere și deschise pot da o mare lovitură consumului de droguri: acestea își vor pierde atracția de lucru secret, misterios sau interzis. O imagine "catastrofală" a consumului de droguri nu e suficientă; e mai bine să arăți copiilor nu doar numărul mare al dependenților, ci și cum acționează fiecare drog asupra organismului său. Incercați să cunoașteți, pe cât posibil, întregul cerc de prieteni al copiilor dumneavoastră și familiile acestora. Observați comportamentul lor și sesizați eventualele schimbări negative intervenite în modul lor de viață. Mențineți legătura în permanență cu unitățile de învățământ, iar în caz de nevoie apelați la instituțiile specializate care pot oferi consultanță și ajutor.

Rolul duhovnicilor azi, când lumea este tot mai agitată și ispitită, este unul fundamental în viața Bisericii. Ca și doctorii buni, ei trebuie să dea sfaturile potrivite pentru vindecarea bolilor sufletești ale fiilor lor duhovnicești. În orice vreme și mai ales în mijlocul ispitelor, rugăciunea este pentru suflet mai importantă decât hrană pentru trup. Ea este nădejde în descurajare, un odgon în timpul furtunii prin care corabia sufletului nostru se ancorează de stânca lui Hristos. Și când tragem de acest odgon avem impresia că stânca se apropie de noi în timp ce, de fapt, noi ne apropiem de El, precum spune și Sf. Dionisie Areopagitul.

Să ne amintim că nici o ispită nu ne vine pe nedrept și nu este peste puterile noastre: *Dar credincios este Dumnezeu; El nu va îngădui să fiți ispitiți mai mult decât puteți, ci odată cu ispita va aduce și scăparea din ea, ca să puteți răbda* (I Cor. 10,13). Dacă încercările care vin azi creștinilor par de un nou fel, dacă ispitele se răspândesc sub toate aspectele vieții sociale într-un mod agresiv încât mijloacele tradiționale par ineficiente, trebuie să ne amintim în ce împrejurări au trăit primii creștini, într-o societate atât de decăzută față de a noastră, ca o mică turmă de oi în mijlocul lupilor. Și totuși ardoarea credinței lor îi făcea să apară în fața tiranilor, în mijlocul arenei față în față cu animale fioroase, cu o siguranță pe care nici o putere din lumea asta nu o poate da. Totul este de a renunța cu adevărat la iubirea de sine. În aceasta consta adevărata luptă, împotriva noastră mai mult decât împotriva diavolului, care va rămâne neputincios dacă Il lăsăm pe Hristos să locuiască în noi.

Anca Voicu

Căci diavolul, după ce ne alcătuiește după chipul lui, după răutatea lui, nu mai stă de noi căci facem noi răul și fără el. După ce ne-am deprins cu relele, nu de fiecare dată vine diavolul și-ți dă un gând rău, un gând cu care nu te-ai putea înfățișa înaintea lui Dumnezeu și înaintea oamenilor – și am zice, mai ales înaintea oamenilor că înaintea lui Dumnezeu se mai înfățișează omul și cu gânduri rele, căci zicem că ni le iartă Dumnezeu, dar înaintea oamenilor ne e rușine. Știi că în Sfânta Evanghelie se spune că un judecător nedrept zice: *"Deși de Dumnezeu nu mă tem și de oameni nu mă rușinez, totuși îi voi face dreptate"*. În aceasta se vede puterea răutății în om: când omul nu se teme de Dumnezeu și când omul nu se rușinează de oameni. Când a ajuns la starea aceasta, am putea să-i zicem: *E gata cu tine, ești astupat de rele*. Dar dacă ai credință în Dumnezeu și frică de Dumnezeu și te supui cu mintea învățăturilor celor sfinte, atunci e bine de tine, căci scapi de multe rele, și ispitele – vrăjmașului și cele din inimă – nu au putere.

Dar cum este cu inima din care pornesc cele rele? Ne spune Domnul Hristos: din vistieria cea bună, din comoara cea bună a omului celui bun, ies afară cele bune. Zice așa: *"Omul cel bun din comoara cea bună a inimii sale scoate cele bune"* (Matei 12, 35). Tot așa e și cu omul cel rău. Omul cel rău din comoara cea rea a inimii sale..., ce scoate? Cele rele. De aceea zice Sfântul Marcu Ascetul: *"Să nu ascuți de inima ta câtă vreme mai sunt patimile în ea. Că cele ce le are înăuntru, pe acela și le pune înainte"*. Și părinții cei duhovnicești, oameni cu multă chibzuință, cu mult dar și cu multă luminare de la Dumnezeu, ne învață să ne cercetăm gândurile și să ne mărturisim gândurile.

Ce înseamnă să-ți mărturisești gândurile? Să le spui la un părinte duhovnicesc, la un preot duhovnic și să-ți cercetezi gândurile, dacă sunt după voia lui Dumnezeu sau nu, și să faci ce îți spune el, nu ce ți se pare ție. Spune undeva în Pateric: *"Unde vei vedea pe cel tânăr vrând să se urce la cer de voia lui, trage-l pe el jos, că nu-l de folos să se suie"*. Deci, nu ți-e de folos nici la cer să te sui din propria ta voință, ci numai cu sfat și cu învățătură și să nu te încerci să faci ceva ce ți se pare ție, căci cu aceasta te stăpânește apoi vrăjmașul, ca apoi și alte rele să ți se pară ca bune. Se spune, în cuvintele Cuviosului Dorotei, că era un frate oarecare ce se ducea la un părinte duhovnicesc să-i spună cuvânt de învățătură. Și acela îi spunea. De la o vreme însă a început fratele să zică: *"N-ar mai trebui să mă duc la părintele duhovnicesc să-i cer îndrumare, pentru că știu eu cam ce mi-ar spune"*. Dar el n-a ascultat de gândul acesta al lui și s-a dus la părintele, deși gândul îi zicea: *"Nu-l mai deranja, nu-l mai stingheri"*. Părintele i-a spus exact ceea ce gândea el că-i va spune și, după aceea, îi zice gândul: *"Vezi că tot degeaba te-ai dus; vezi că părintele ți-a spus ceea ce știai tu că-ți va spune? N-ar mai fi fost cazul să te duci"*. Și știți ce ia răspuns omul acela înțelept

Rugăciune la vreme de ispită

gândului său ? I-a spus așa: “M-am dus pentru că gândul pe care-l aveam înainte de a primi îndrumare era de la vrăjmașul, dar acum, același gând, prin îndrumarea cuiva, e de la Duhul Sfânt”.

Iată, iubiți credincioși, ce înseamnă să-ți mărturisești gândurile ca să poți scăpa de ispite. Căci altfel vrăjmașul te ia și te învârte, cum se spune în Filocalie că l-a învârtit pe unul două săptămâni prin văzduh și după aceea l-a lăsat jos. Acum știe Dumnezeu ce-o fi fost cu învârtitul acesta, dar un lucru-i sigur – că-i învârte pe mulți în lumea aceasta. Îi învârte cu multe gânduri și îi lasă jos amețiți și trăiesc ca niște amețiți. Și poate și nouă ni se întâmplă de multe ori, mai ales atunci când nu mai știm ce să facem, când ajungem la o zăpăceală, când nu avem liniște în suflet, când suntem zdrobiți că: ba așa, ba așa, ba pe dincolo, căci cu gândurile te surpă diavolul mai mult decât cu orice altceva.

Deci, iubiți credincioși, ce trebuie să facem ? Să ne împotrivism, să ne mărturisim gândurile. Dar ca să-ți mărturisești gândurile trebuie să ai smerenie, că dacă n-ai smerenie, nu te poți descoperi cum ești, și una o spui, și alta o lași, și atunci pățești ceea ce spune la molitva de la spovedanie: “Fiule, să nu cumva să ascunzi de mine vreun păcat, ca nu cumva venind la doctor să te întorci fără tămăduire. De vei ascunde de mine vreun păcat, îndoite păcate vei avea”. De aceea mulți sunt tot nespovediți, căci, și spun, și nu spun; unele le spun, altele nu, și atunci, după spovedanie, tot nespovediți rămân.

Să ne aducem aminte și de cuvântul lui Hristos într-o vreme în care ucenicilor le cam venea somnul în timpul rugăciunii, când Domnul se ruga și ucenicii moțâiau. Și atunci, Domnul Hristos le-a spus: “Priveheați și vă rugați ca să nu intrați în ispită”.

Dar nu le-a spus să privegheze în înțelesul să nu doarmă, că somnu-i de la Dumnezeu, și noi mulțumim lui Dumnezeu dimineața, la rugăciune, că ne-a dat somn: “Spre odihnă de ostenele trupești”-, somnu-i cu bun rost, dar să nu dormim și când suntem treji, adică să fim cu luare aminte la gânduri.

(ilustrație grafică realizată de Bogdan Zahariuc)

Se distribuie prin pangarul parohiei. Pentru susținerea acestei publicații, dar și pentru activitățile culturale și filantropice ale parohiei, primim donații în contul IBAN RO 38 RZBR 0000 0600 0027 6450 deschis la Raiffeisen Bank.

Doamne, Doamne, ceta ce ai îngăduit diavolului să ispitească în rai pe strămoșii noștri Adam și Eva, spre a le încerca ascultarea și supunerea lor; Ceta ce, așijderea, ai îngăduit diavolului să ispitească cu îngroziri și cu suferințe grele pe dreptul Iov, robul Tău, pentru a se vădi și mai lămurit virtuțile și credința lui cea întru Tine; Ceta ce ai dat îngăduință satanei să se apropie cu ispitire de Însuși Fiul Tău spre a-L îmbia și a-L momi cu poftete și deșertăciunile acestei lumi, pentru ca înfrânt și rușinat acest duh blestemat să audă din gura Mântuitorului lumii cuvintele: “Înapoia Mea, satano, căci scris este: Domnului Dumnezeuului tău să te închini și numai Lui să-I slujești”; Ceta ce tuturor Dreptilor și Sfinților Tăi le-ai dat vreme de ispitire și de grele îndoieli, pentru ca prin ele lămurindu-se să iasă și să rămână și mai întăriți în credința, în nădejdea, în dragostea și în supunerea cea către Tine; Însuți, Atotputernice și Preabunule Stăpâne, ajută-mi și mie în această clipă grea, când duhul satanei îmi tulbură mintea cu îndoieli și îmboldiri și amăgiri viclene frământă inima și sufletul meu; arată-mi mie, Milostive, adevărul și calea Ta cea dreaptă, pentru ca, biruind uneltirile lui de acum, să mă pot bucura de cuvintele Apostolului Tău Iacob, ce zice: “Fericit bărbatul care rabdă ispita, căci lămurit făcându-se, va lua cununa vieții pe care a făgăduit-o Dumnezeu celor ce Îl iubesc pe El”.

Dăruiește-mi, Stăpâne, inimă curată și credință tare, pentru ca în aceste clipe să pot cânta dimpreună cu proorocul Tău David: “Doamne cât s-au înmulțit cei ce mă necăjesc ! Mulți zic sufletului meu: Nu este mântuire lui întru Dumnezeuul lui ! Cu glasul meu către Domnul am strigat și m-a auzit din muntele cel sfânt al Lui; a Domnului este mântuirea și peste tot poporul Tău binecuvântarea Ta”. Amin.

(Carte de rugăciuni, Editura Mitropoliei Moldovei și Sucevei, Mănăstirea Neamț, 1982)

Cronică parohială

Ne-a ajutat Bunul Dumnezeu să realizăm zidul de sprijin pe latura de nord a platoului pentru festivități din parcul parohiei.

Mulțumim pe această cale S.C. Construcții Unu S.A. care ne-a sponsorizat cu manopera de specialitate, dar și episcopului Vasile Crivoi și domnilor Neculai Cimpoi, Constantin Stejar și Purușniuc Neculai care ne-au sprijinit prin muncă voluntară.

Publicație editată de parohia TOMA COZMA
Str. Toma Cozma, nr. 41, cod poștal 700 554, Iași,
tel/fax **211 273**, e-mail: margineanu@mail.dntis.ro
Preot paroh Mihai Mărgineanu
Preot II Viorel Mihalache
Secretar redacție: Vasilica Onofrei